SKANDINAVIENS STJERNE

Nr. 7 JULI 1947 96. AARG.

Flugt

Er du rede til at miste alt du ejer for Evangeliet? — Vivian Meik gjorde det!

Navnet *Vivian Meik* vil være Dem ubekendt, men han er ogsaa et ganske nyt Medlem, og hans vidunderlige Historie gaar allerede Verden rundt blandt de sidste Dages Hellige.

Vivian Meik er Englænder, og en meget kendt Personlighed i England. Han har i en Aarrække beklædt en Stilling som *Diplomatisk Korrespondent* til *Verdens største engelske Avis »Folket«*. En Stilling som gav den nette Indtægt af *10.000 Dollars om Aaret.*

Han tog paa en Ferie til Kalifornien og paa sin Rejse tilbage til England fik han den Idé at tage over Utah Staten, for at opholde sig en Dag i Salt Lake og skrive en Artikkel til sit Blad om Mormonerne.

Han kom i Forbindelse med det første Præsidentskab, og den ene Dag blev til en Uge.

Da han kom tilbage til England skrev han i sin Artikkel, at han havde fundet en »*Oase i Ørkenen*«. — Det eneste Sted, der vilde formaa at bringe Fred til Verden.

Derved blev det naturligvis ikke. Vivian Meik har skrevet flere Artikler bl. a. til Kirkens Nyheds Avis. Han studerede Mormonismen. Fik et Syn — en Engel besøgte ham. Den 23. April 1947 blev han døbt.

Han mistede sin Stilling og alt hvad han ejede. Befinder sig nu i Salt Lake. Men dette bliver ikke det sidste vi hører om ham. En Mand med hans Intelligens, Tro og Mod vil naa langt inden for Kristi Kirke.

Mormonismen — aandelig Hygiejne

Af *Vivian Meik.*

I Dag, i disse Naadens Aar, Atombombens Tid, findes der mere end 300 forskellige Religioner. Mere end 250 paastaar de er Kristne, men i Udøvelsen af denne Kristendom er de vidt forskellige. Hvilken af dem bærer det sande Navn *»Jesu Kristi Kirke«?* I Skriften, Grundvolden for Kristendommen, finder vi, at *»Træet skal kendes paa sine Frugter«.* Det vil med andre Ord sige, at Kirken skal bedømmes efter dens Kvalitet, eller rettere Kvaliteten af dens Medlemmer.

En Kirkes Kvalitet kan kun paavises ved den Tro og det Arbejde, som dens Medlemmer udviser som et Resultat af Kirkens Lærdomme og Undervisning. Paa Grundvolden af de Bidrag til Menneskehedens Velfærd og Lykke, som »Jesu Kristi Kirke af sidste Dages Hellige« har givet, beregnes Kirkens fremragende Stilling mellem de Kristne Samfund i Dag. Den er i Virkeligheden et levende Eksempel paa den gamle Grundsætning for Menneskers Velfærd *»En sund Sjæl i et sundt Legeme«.* Ved Lignelser og Eksempler stadfæstede Frelseren denne Grundsætnings praktiske Værdi i Historien. Hele Organisationen af den oprindelige Kirke havde til Hensigt at sikre den Lykke, som var den guddommelige Hensigt fra Verdens Skabelse. Da der var gaaet et Par Aarhundrede blev den oprindelige Kirke besmittet ved Romernes egoistiske Overtagelse. Hygiejnen svandt bort. Det frygtelige Resultat af denne Overtagelse af Guds Ord finder vi i Historien gennem de sidste femten Hundrede Aar. Da den menneskelige Race saa begyndte paa sit store Skred mod en tilsyneladende uoprettelig Katastrofe, genoprettede Herren i sin Naade og Godhed sin Kirke i gen i nojagtig samme Form som den blev oprettet af Frelseren, og nøjagtig som Profeterne havde forudsagt for Hundreder af Aar siden. Vi ved, at denne Kirke blev genoprettet ved *direkte Aabenbaring* fra Gud til Joseph Smith. Beviset paa Rigtigheden heraf er i Virkeligheden det, at ingen Studenter, udlærte Theologer, ingen Skældsord eller Latterliggørelse fra

Mennesker, som frygter Fordunkling, ingen Forfølgelse eller Intolerance, Blindtroendes Intriger, har været i Stand til at kuldkaste vor Overbevisning.

Denne Opposition har bevirket det modsatte, i Dag er vi stærkere end nogensinde og mere respekteret end før.

I Sammenligning med de forskellige Religioner er det også iøjnefaldende, at Grundsætningen »En sund Sjæl i et sundt Legeme« ikke alene er med Henblik paa det physiske, men at det har en dyb religiøs Betydning.

Hvis de vil genkalde det store Hovedpunkt, hvorpaa sand Kristendom ofte hviler — BJERGPRÆDIKEN — vil De ogsaa erindre, hvordan Frelseren fødte den store Mængde.

Her har De begge Dele, Læren og dens praktiske Anvendelse, saaledes som vor Kirke lærer. Vi tror ogsaa, at vore Medlemmers materielle Liv har en vigtig Betydning.

Vi accepterer Frelserens tekniske Organisation til dens mindste Detail, og beviser derved den guddommelige Autoritet bagved.

Vore opretholdte Ledere, som er under Ledelse af lige saa beviselige Aabenbaringer, er blevt inspireret til dette Velfærdssystem til Gavn for Medlemmerne, et System som overgaar noget andet i Kirke-Historien.

Det er et velkendt Fakta, at hverken Religion eller Civilisation kan udrette noget særligt med en tom Mave.

Vor Kirke gaar stadig videre fremad. Vi ved, at Næstekærlighed kan og vil ikke blive ernæret ved en indholdslos Religion.

Frelseren gav sine Apostle Paabud om at »vogte hans Faar«. Hvilken som helst Religion, som bekender at være apostolsk og som fejler med Hensyn til at »vogte hans Faar«, kan ikke være »Hans Religion«.

Der er ikke anden Maalestok, der er ikke andre Sammenlignirger.

Sommetider kan en saadan Religion opretholdes for en Tid, naar den bliver holdt i et Jerngreb af den totalitære Minoritet, men deres Adsplittelse er sikker.

De kan ikke blive stærkere og stærkere paa deres egne Maader, kun under Guds Kærlighed.

Vi tror, at hvorfor vi gaar fremad paa denne Maade, er fordi Gud aabenbarede sig for Joseph Smith i den udtrykkelige Hensigt at genoprette sin Kirke.

Vi tror, at hvorfor vi gaar fremad paa denne Maade, er dem med vor *aandelige Hygiejne,* og ikke mindst med vort aandelige Mod og Fasthed.

Det er vort individuelle saavel som samlede Ansvar at gøre det, naar som helst vi kan, og vort stærkeste Vaaben er vor forenede Tro og gode Arbejde. *VI MAA LEVE VOR RELIGION.*

Fakta viser, at vi er den eneste kristne Kirke, som ikke er opstaaet af sig selv.

International Uenighed er ufejlbare Tegn paa yderste Forfald. Der er kun en Vej ud af dette.

Vi ledes ved inspirerede Ledere og direkte Aabenbaring ind paa den Vej, som Kristus anviste for de Hellige.

Vi har hver enkelt aandelig som praktisk Funktion, som Han lagde til Grundvold i sin egen Kirke, til Frelse for Menneskeheden. Vi har Apostle, Profeter, Lærere, Aabenbaring o. s. v.

Ved Antagelse af disse Lærdomme, er vi lovet Del i den Helligaands Gaver og Kræfter, og Følgen deraf ytrer sig i de mange vidunderlige Manifestationer, om hvilken saa mange af os kan bære Vidnesbyrd.

Vi har kombineret Sandheden og praktisk Hygiejne med Fællesskab, med Guds Aabenbaringer, vort Broderskab og Søsterforening. Disse Ting i Forening har bragt os en sejrrig og herlig Hundredaarsfest.

Aandelig Hygiejne, kald det Guds Visdom om De vil, ligemeget hvilket Navn De bruger, bringer det Apostelen Jakobs Ord til os. Lad os huske disse Ord, hver Aften, naar vi tænker paa at takke for Dagen, der gik.

Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han beder til Gud, som giver alle gerne og uden Bebrejdelse, saa skal det gives ham. Men han beder i Tro uden at tvivle; thi den som tvivler

ligner en Havets Bølge, der kastes og drives af Vinden, ikke maa nemlig det Menneske mene, at han skal faa noget af Herren.

Jesu Kristi Kirke af sidste Dages Hellige beder i Tro, uden at tvivle.

Vor Kirke, vore aandelige sunde Lærdomme, vore aandelige sunde Udøvelser af disse Lærdomme tillige med vort legemlige Velfærd og vore Sjæles Frelse vil i Sandhed udfordre Verdens Dømmekraft med Hensyn til »Træets Frugter«.

....

Hvad er Evangeliet?

Læs P. B. .93 Kapitel.

....

Data i Kirkens Historie

1820: I den skønne Foraarstid tog den godt 14 Aar gamle Dreng Joseph Smith Mod til sig og gik ud i en lille Skov for i barnlig Tro og Tillid at bede Gud vise sig, hvilken Kirke han skulde slutte sig til. Som et vidunderligt Resultat af denne Bøn viste *Gud Faderen* og *Sønnen Jesus Kristus* sig for ham i et Syn.

1823: Natten mellem den 21. og 22. September fik Joseph Smith Besøg af Engelen Moroni, som fortalte ham, hvor der laa gemt nogle gamle hellige Optegnelser. Næste Dag gik Joseph til det anviste Sted og fandt Optegnelserne.

1827: Men først 4 Aar efter fik han Lov at tage dem op fra Gemmet i Cumorah Høj, og ved Hjælp af Urim og Thummim begyndte han at oversætte dem til Engelsk, og de udkom i Begyndelsen af 1839 under Navnet »*Mormons Bog*«.

1829: Den 15. Maj viste *Johannes Døberen* sig for Joseph Smith og hans Ven Oliver Cowdery, som troede hans Beretning om Synerne. Johannes Døberen ordinerede dem til det aaronske Præstedømme, og noget senere

Joseph Smith — Guds Redskab.

viste *Peter, Jakob* og *Johannes,* Kristi tre elskede Apostle sig for dem og ordinerede dem til det højere Præstedømme, ogsaa kaldet det melchisedekske Præstedømme.

1830: Den 6. April blev Jesu Kristi Kirke af sidste Dages Hellige organiseret med seks Medlemmer. Herren havde nemlig paa Josephs Spørgsmaal om, hvilken Kirke han skulde slutte sig til, faaet det Svar, at han ikke skulde slutte sig til nogle af dem, thi de var alle forkerte, men at han, dersom han var lydig til Herren, og levede et rent Liv, vilde blive et Redskab til at genoprette *Jesu Kristi Kirke* i sin Renhed og Fylde. Da Kirken nu var organiseret, blev de ordineret til

Eldster, og for første Gang i denne Uddeling blev den Helligaands-Gave meddelt ved Haandspaalæggelse, og Nadveren blev administreret.

1831: De første Højpræster blev ordineret.

1833: Det første Præsidentskab blev organiseret. De Hellige blev af Pøbelen drevet fra deres Hjem i Jackson County, Missouri.

1835: Der blev udvalgt tolv Apostle, og senere blev det første Kvorum af Halvfjers organiseret, paa samme Maade, som vi læser om i det nye Testamente.

1836: Templet i Kirtland Ohio, hvor de Hellige havde slaaet sig ned, blev indviet den 27. Marts, og den 3. April gæstedes Templet af *Frelseren, Moses* og *Elias*.
De Hellige, som var bosatte i Clay County, Missiouri, maatte forlade dette Sted paa Grund af Forfølgelser.

1837: Allerede nu begyndte Kirken sin Missionsvirksomhed og det første Sted, var England.

1838: Mange Hellige blev myrdede af Pøbelen i Staten Missiouri.

1839: De Hellige, som var blevet uddrevet fra Missiouri, grundlagde Byen Nauvoo paa en Sump i Staten Illinois. De haabede at kunne faa Lov at være i Fred paa dette Sted, som ikke andre havde turdet at bosætte sig paa, paa Grund af Myggeplagen og Feberfaren.

1844: Det frygtelige Aar, hvor Profeten, Lederen og Opretteren af dette store sidste Dages Værk, Joseph Smith *blev myrdet* med koldt Blod af en tilsværtet Pøbelhob, som troede, at de derved vilde standse Mormonismens videre Fremgang. Ogsaa Profetens Broder Hyrum blev myrdet. Det skete i Carthage Fængsel i Staten Illinois.

1846: De Hellige blev atter drevet paa Flugt af Banditter og Mordere, hvis Anførere i mange Tilfælde var Prædikanter i andre Samfund. De blev drevet fra deres egen By, Nauvoo, med Vest ud i de øde Prærier, hvor man haabede at de vilde dø af Sult,

1847: Den 24. Juli naaede Fortroppen af de uddrevne den store Saltsødal og grundlagde den nuværende By »*Salt Lake City*«.

1856: Den 14. Juni ankom de første Missionærer til Danmark og begyndte at prædike Evangeliet og døbe de Troende. Den 15. September blev den første Gren organiseret i Skandinavien.

1851: Begyndte Kirken sin Missionsvirksomhed i Norge, og i 1852 blev de første Grene organiseret i Østerrisør, Brevik og Frederikstad.

1877: I dette Aar forlod den anden store Kæmpe for Kirkens Sag sin jordiske Tilværelse, nemlig *Præsident Brigham Young*. Han døde i Salt Lake City den 29. August, og John Taylor efterfulgte ham som Præsident.

1887: den 25. Juli døde Præsident Taylor i Kaysville, Utah.

1893: Templet i Salt Lake, som var blevet paabegyndt i 1853, var fuldført og blev indviet til Herren.

1898: Den 2. September døde Præsident Wilford Woodruff, der havde efterfulgt Præsident Taylor. Efter Wilford Woodruff fulgte Lorenzo Snow.

1901: Den 11. Okt. døde Præsident Lorenzo Snow og han efterfulgtes af Præsident Heber J. Grant.

1936: Paabegyndtes Kirkens store *Velfærdsplon,* et enestaaende Hjælpeprogram, gaaende ud paa, at samle alle Livsnødvendigheder sammen i de gode Aar, saaledes at Kirken kan hjælpe i Nødssituationer. Efter Verdenskrig Nr. 2 er Tusinder af Pakker med Fødemidler, Tæpper, Klæder af enhver Art blevet afsendt til de nødlidende Lande.

1945: Døde Præsident Heber J. Grant, og han efterfulgtes af George A. Smith, Kirkens nuværende Præsident og Profet.

Den lange Rejse

Af *William R. Callister.*

I Aar, et Hundrede Aar efter Zions Grundlæggelse paa Bjergenes Top, gaar vore Tanker tilbage til den Tid, da de modige Pionerere vandrede over De forenede Staters store Sletter. Beretningen om deres Rejse mod Vest er gaaet ind i Historien som et af de mest fremragende Bevis paa Tro, Uforfærdethed, Fremsyn og Raadsnarhed, som Verden nogensinde har set. Der er skrevet Bøger, lavet Film og i tusindvis af Historier om disse ædle Pionerer. Men allegevel vil vi maaske aldrig faa Kundskab om den fulde Rækkevidde af deres Lidelser. For at kunne følge deres Spor til den store Saltsødal, maa vi gaa tilbage til Nauvoo, den skønne Stad, hvis Grundlægger var Joseph Smith, de sidste Dages Helliges elskede Profet. Kun seks Aar før Pionerernes Udvandring, var Nauvoo ikke andet end en Myggesump. Men da de forlod den, var den lige saa smuk og moderne, som nogen By i Amerika paa den Tid. Der var praktisk talt intet Tegn paa, at Byen virkelig var en Grænseby i dette Omraade. Gaderne var rene og lige, Bygningerne var smukke og solide. Det havde virkelig lykkedes disse Mormoner at skabe et ideelt Samfund, ideelt paa alle Maader med Undtagelse af en, deres Naboskab var mægtige Pøbelhobe af forbitrede og ustyrlige Røvere.

Derfor led de Hellige i Nauvoo megen Forfølgelse i Form af Plyndringer, Ildspaasættelser, ja endog koldblodige Mord. Disse stadige voksende farlige Omstændigheder naaede sit Klimaks i September 1845, da Pøbelen sendte et Ultimatum til de Hellige i Nauvoo og forlangte, at de straks evakuerede Byen. De Helliges Stilling var haabløs. Deres elskede Leder Joceph Smith var blevet myrdet med koldt Blod af en saadan Pøbelhob, og deres nuværende Brigham Young havde henvendt sig til Myndighederne mangfoldige Gange for at faa Hjælp, men uden Resultat.

Da havde de Hellige blot et Valg, at flytte vestpaa, langt bort fra sine Forfølgeres Rækkevidde. Det vestlige Amerika

var paa den Tid næsten udelukkende beboet af de røde Mænd. Ganske vist havde en haandfuld Jægere trængt sig gennem Bjergene og boede langs Kaliforniens Kyster. Men de vældige Omraader inde i Landet var fremdeles i sin primitive Tilstand. Tilde det være muligt for Tusinder af Mænd, Kvinder og Børn at gennemføre en Massevandring over de store Sletter. Vilde de Hellige ikke faa et aandeligt Sammenbrud, naar de blev tvunget til at forlade deres elskede Hjem i Nauvoo? Hvordan skulde de afværge de uundgaaelige Overfald af Indianerne paa Vejen, hvordan skulde de skaffe sig Mad, paa hvilken Maade skulde de rejse, hvordan skulde de beskytte sig under Storme og Uvejr, som de var sikre paa undervejs? Dette var blot nogle faa af de Problemer, som rejste sig for Brigham Young, da han læste Pøbelens Ultimatum.

Her fra sit Vindue kunde han se Nauvoo Templet under Opførelse — endda langt fra fuldført. Han kunde se Mødre med smaa Børn paa Armen, og hvordan Børnene legede lykkeligt paa Græsplænerne. Men han kunde ogsaa se Tegn paa, at Vinteren snart vilde være over dem.

Brigham svarede Pøbelen, at de vilde evakuere Nauvoo, saa tidligt paa Foraaret, som Vejret vilde tillade det. Derfor gav han de Hellige Besked paa at forberede sig paa Udvandring, og gav den tilsyneladende modstridende Befaling, at de skulde arbejde af alle Kræfter med Templets Fuldførelse. Straks blev der et nyt Arbejdstempo i Nauvoo. Karosseri- og Hjulmagere arbejdede længe over almindelig Arbejdstid. Klangen af Hammer og Ambolt kunde høres fra Daggry til Skumring. Alle arbejdede med Iver og Beslutsomhed paa Forberedelserne til Rejsen mod Vest. Ikke destomindre gik Bygningen fremad med et Tempo, at det var indlysende, at Ordinance-Arbejdet kunde paabegyndes inden Aaret var omme. I December var Templet færdigt, og de første Ordinancer blev udført. Fra den Tid og til Nauvoo var næsten fuldstændig forladt, foregik Arbejdet Dag og Nat i Templet. Til Trods for, at Forfølgerne vidste med Sikkerhed, at de Hellige vilde forlade Nauvoo tidligt paa Foraaret holdt de

ikke op med sine Angreb, de fortsatte med at brænde de Helliges Ejendomme og plagede dem paa alle mulige Maader.

Endelig i de tidlige Februardage i 1846 gav Brigham Young de første Hellige Besked om at forlade Nauvoo, for derved at forsøge at forsone Pøbelen og dæmpe deres Forfølgelser.

De begyndte Rejsen i Prærievogne trukket af Heste og Okser. De satte over den store Mississippi Flod med Færger og fortsatte saa Kørselen fra Sugar Creek. Her ryddede de Sneen bort og slog midlertidigt Lejr. Den 15. Februar forlod ogsaa Brigham Young og Medlemmerne af de Tolvs Raad og deres Familier Nauvoo og drog til Sugar Creek. I mange Dage derefter kunde man se en næsten uafbrudt Strøm af Prærievogne og Haandkærrer paa Vej mod Mississippi Flo-

Brigham Young — Vor Tids Moses.

den. Inden Udgangen af April havde de fleste af de Hellige forladt deres kære By. Men dette standsede ikke Pøbelens Forfølgelser. De faa Hellige, der var tilvage i Nauvoo, var stadig Genstand for fejge Angreb. Ved en Anledning, som en Armé-Major, der var stationeret i Nærheden af Nauvoo, beretter om, blev et Medlem af Kirken, næsten 60 Aar gammel, ført bort fra sit Hjem, blev klædt nøgen og pisket over Ryggen, saa at han næsten var skaaret i Stykker. Den eneste Undskyldning Pøbelen kunde give var, at han var Mormon.

Det spændte Forhold udviklede sig, og til Slut blev Mormonerne i Nauvoo beskyldt for at have sat sig op mod Loven. Det var lige, hvad Pøbelen behøvede, de slog sig sammen i den ene Hensigt at ødelægge Byen og Indbyggerne, som var tilbage. En Kaptajn Singelton fik Ledelsen af Pøbelens Styrker. De Hellige henvendte sig endda Gang paa Gang til Guvernøren med Bøn om Hjælp. Deres Forlangen blev indvilliget, de fik elleve Soldater, som skulde beskytte dem mod Hundreder af Pøbelen. De Hellige kom med Forslag til Pøbelen, men hvert eneste blev afslaaet. Til Slut trak Kaptajn Singleton sig tilbage sammen med andre Ledere, idet de sagde, at Mormonerne havde gjort alt, hvad man kunde forlange af dem. I Stedet blev en Thomas S. Brockmann deres Leder. Hans Krav var urimelige i enhver Henseende. De Hellige var fast bestemte paa, at de ikke vilde lade Brockmans Pøbelhob komme ind i Byen, før de havde gjort alt, hvad der stod i deres Magt for at forhindre det. De befæstede i Hast den Ende af Mulhollandgade, som vendte mod Pøbelens Lejr. Der blev lavet fem Kanoner af gamle Dampbaadsaksler. Saa kunde de Hellige fyre igen, naar Pøbelen aabnede Ilden mod dem. I tre Dage blev der skudt fra begge Siden, uden at der skete nogen alvorlig Skade. Den fjerde Dag angreb Pøbelen i en stærk Kolonne i Forsøg paa at naa Mulhollandgade, Hovedvejen ind i Nauvoo fra Øst. Byens Beskyttere var lige saa beslutsomme som Angriberne, hvilket resulterede i en skarp og bitter Strid. Men det lykkedes Pøbelen at trænge gennem Forsvaret i Mulhollandgade. De Hellige var under Ledelse af den uforfærdede William

Anderson og hans femten Aar gamle Søn. De Helliges raske uophørlige Ild tvang imidlertid Angriberne til at trække sig tilbage. De slog sig til Ro i deres Lejr for Natten. Sine Døde og Saarede tog de med. Det er aldrig blevet fastslaaet med Sikkerhed, hvor mange Døde og Saarede, der var blandt Angriberne, men blandt de Hellige var der tre Døde og flere Saarede (blandt de døde var William Anderson og hans Søn). Kampen fortsatte i tre Dage og Pøbelen blev slaaet tilbage fire Gange. For at undgaa mere Blodsudgydelse begyndte de at forhandle igen. De Hellige gik ind paa at evakuere straks. Mange maatte flygte, før Byen blev okkuperet, mange omkom af Mangel paa Husly og Klæder, og mange vilde sikkert være omkommet af Sult, hvis ikke der havde været Flokke af Vagtler langs Flodbredden, saa tamme, at de kunde tage dem med Hænderne. Brockman gik med sin Flok ind i Byen, og krænkede næsten hvert eneste af Aftalens Punkter. Nauvoo forfaldt hurtigt efter at de Hellige havde evakueret den fuldstændig. De fleste af deres Hjem blev taget i Besiddelse efter kort Tid, men Byen havde ingen Trivsel under sine nye Herrer.

For at være sikker paa, at de Hellige ikke skulde vende tilbage, satte en Brandstifter, som senere blev opdaget at

Uddrivelsen af Nauvoo.

være en Mand ved Navn Joseph Agnew, Ild til Templet den 10. Nov. 1848. Templets Taarn blev fuldstændig ødelagt, og Væggene blev saa svækket, at den nordre Væk styrtede sammen under en Tornado i 1850. Senere blev Væggene revet ned og Stenene kørt bort. Templets Grundmur blev brudt op, og Kælderen blev fyldt igen. Saa blev nye Bygninger opført paa Tempeltomten.

Saadan var Nauvoos Skæbne, Byen var tre Gange saa stor som Chicago paa denne Tid. Det var en By, som var bygget af et modigt, flittigt og gudfrygtigt Folk. Det var haardt for dem at miste sit skønne Nauvoo, men det standsede dem ikke i deres Gudsdyrkelse eller fik dem til at fornægte Kristi Evangelium. Med Øjnene mod Vest og med Tillid til sin Gud, drog de fremad, rede og bestemte paa at møde alt, som kom paa deres Vej.

Disse Pøbelhobes Udaad mod de Hellige var en Skamplet paa Staten Illinois og paa det frie Amerikas saa højt lovpriste Kærlighed til *FRIHED OG RETFÆRDIGHED.* Det staar for hele Verden som et *Skændselsmærke,* som aldrig kan afvaskes.

Her er Stedet!

»Her er Stedet«, lød en Stemme,
Ord, de aldrig vilde glemme,
Stedet vi skal bygge, bo,
dyrke Gud i Fred og Ro.

Tavse stod den lille Skare,
som igennem Sult og Fare
havde naaet gennem Ørken,
gennem Døden, Heden, Tørken.

Var det Stedet — dette Land,
med dets tørre Krat og Sand,
med dets hede salte Øde,
uden Drikke, Ly og Føde?

»Her er Stedet« valgt af Gud,
hvor vi holde kan hans Bud,
her Velsignelsen vil findes,
ej vi myrdes skal og bindes.

Vel vi kæmpe maa og stride,
forvandle Ørk til Marker blide,
men vi frit det kalde vort,
her vi ej kan jages bort.

En Sump vi sidste Gang omdanned,
kæmped med Feber, Myg blandt andet.
Men Nauvoo, vor By saa skøn,
for vor Kamp og Slid var Løn.

Her vi gør et Mesterstykke,
sikrer os vor Fred og Lykke,
tab ej Modet, stol paa Gud,
Han svigter ej, hold blot Hans Bud.

Jeg ser i Aanden »Saltsøstaden«
med skønne Haver, Folk paa Gaden.
Et Tempel rejser sig mod Sky,
saa ren og skøn er Zions By.

I. B.

Pioneraand

Davids Salmer 107: 7—7.

»Pris Herren, for han er god, Hans Miskundhed varer evindelig!« Saa skal Herrens genløste sige, de, han genløste af Fjendens Haand og samlede ind fra Øst og Vest, fra Syd og Nord og fra Havet. I den øde Ørk for de vild, fandt ikke Vej til beboet By. De led baade Sult og Tørst, deres Sjæle var ved at vansmægte. Men de raabte til Herren, og han frelste dem af deres Trængsler.

Den 24. Juli 1947 er det 100 Aar siden, at Guds Profet Brigham Young sammen med 148 Pionerer, hvoraf 3 var Kvinder, 2 Børn, ankom til den store Saltsødal efter en 1000 miles Vandring gennem øde Ørkener og ufrugtbare Sletter og Fjeld. Fire Aar før denne Historie, den 25. Februar 1844 profeterede Joseph Smith for en offentlig Forsamling, at inden fem Aar skulde de Hellige være uden for deres Fjenders Rækkevidde. Og han opfordrede Brødrene til at nedskrive denne Forudsigelse, saa at de ikke senere skulde sige, at de havde glemt den. I Amerikas forholdsvis unge Historie findes der ingen Begivenhed eller Epoke, som kan maale sig med de sidste Dages Helliges mægtige Pioner-

værk. Det er intet mindre end et Under, en mægtig Stats Fødsel i en moderne Tid. Paa denne Tid var Territoriet »Utah« nemlig et ukendt Land, baade for Verden og den amerikanske Nation.

Fremmed, ufrugtbart, som om Døden selv hvilte over alt, havde det ligget der gennem Tusinder af Aar. Et Sted, som var frygtet af alle, som drog gennem de øde Ørkener og tavse Klippebjerge paa Vej mod Vest. Den amerikanske Regering havde dengang udlovet 1000 Dollar til den, der kunde dyrke og avle den første Skæppe Hvede.

Ingen hvide Mennesker tænkte sig Muligheden af at kunne leve der. Jorden frembragte kun den vilde Kaktus og Krat, og Grunden bestod af Sand og atter Sand. I Sommertiden traf man ofte paa den lumske Klapperslange, og det betød Døden, dersom man blev bidt af den.

Disse Ting var det Pionererne saa, ligemeget hvorhen de vendte Blikket, da de ankom i 1847. Det var langt fra indbydende, og bag dem laa en Strækning paa 1000 ugæstfrie Mil af øde Land. Bag dem laa ogsaa Sygdom, Sorg, Snestorm og Frost, en Pøbelskare paa Tusinder blodtørstige Mennesker, der under Kristendommens Maske jagede dem fra Hus og Hjem og brændte og ødelagde deres Byer.

Da Joseph Smith var myrdet af Pøbelen, havde de ulykkelige Mennesker mistet deres Forsvarer og guddommelige inspirerede Leder. Sorgen og Fortvivlelsen var bundløs og Fremtiden et stort Mørke. Da oprejste Gud en ny Leder og Forkæmper for dem, nemlig Profeten Brigham Young. Han var ikke alene saa stor som Joseph Smith, men stærk som en Løve i Aand og Legeme. Han havde faktisk arvet alle Joseph Smiths bedste Egenskaber. Joseph havde med egne Hænder lagt sine Hænder paa hans Hoved og givet ham Præstedømmets Magt. Derfor kunde han ogsaa med Seerens Øjne og med Profetens Røst sige de udødelige Ord, da de ankom til Saltsødalen: »Her er Stedet«.

Lad os et Øjeblik tænke os i Saltsødalen den 24. Juli 1847. De dødtrætte Pionerer vidste, at længere Vest paa laa et Land, som faktisk flød med Mælk og Honning, nemlig

Kalifornien. Foran sig saa de bare nøgne høje Fjelde, en ugæstfri Dal med Krat og Sand saa langt Øjet rakte, og Vandet i den store Saltsø, der laa i Dalen, var saa salt, at ikke en Fisk eller noget som helst levende kunde leve deri, og saa sagde deres Leder: »Her er Stedet«.

Brigham Young var en Moses i nyere Format, men aldeles ikke af mindre Dimensioner. Det skriver det tyvende Aarhundredes Amerika under paa. I den første Kolonis Fodspor kom flere og flere, og de første Aar blev virkelig Pionerernes Era. Nat og Dag, uden Standsning vandrede de som en rivende Elv i Foraarets Tøis og Snesmæltning. Mangelfuldt udrustet var de, syge, uden Klæder og Mad og Livsnødvendigheder, forfulgt af Hunde og blodtørstige Mennesker. Altid paa Flugt, Kvinder og Børn, skændet og myrdet.

I disse Prøvelsernes Aar havde de bygget Tusinder af smukke Hjem, bygget Byer og Templer til Herren, hvor de gik ind for at ofre deres Gaver og Sakramenter i Tro og

Prærieskibet.

Tillid til Himmelens og Jordens Skaber. Jorden blev rig under deres Hænder, for de var velsignet, og den frembar sin Overflod af Afgrøde. Herren selv og hellige Engle gæstede dem i deres Templer, og gav dem vise Raad og Formaninger og vidunderlige Sandheder til dem at leve efter.

Midt under det hele raste Djævelen og ledte Pøbelen. De hærgede og brændte alt de Hellige ejede. Deres skønne Templer ødelagde de, og Resterne peger den Dag i Dag mod Himmelen, som Vidne om al Uretfærdighed, som vil blive hævnet, den Dag Gud siger Bægeret er fuldt.

Mange Grave, som gemte deres allerkæreste paa Jorden, viste Sporene gennem Ørkenen. Kun den flygtende Ørkenvind spillede sine sørgmodige tyste Melodier, saaledes som den gør den Dag i Dag paa de Steder, hvor Pionerernes tørre Ben hviler i Ørkensandet. Gemt af Herren, men aldrig glemt. Deres udødelige Aand hviler hos Gud til Han en Dag kalder dem frem af Sandet igen, for at de kan vidne mod sine Bødler og Mordere.

Brigham Young var en Gigant i dobbelt Forstand. Han holdt Modet og Troen vedlige hos de Hellige, og bare hans Persons Nærværelse gjorde Underværker. Han gav dem Styrken og Troen tilbage, naar de var nedbrudte og modløse. Netop saadan er en Profets vidunderlige Aand og Indflydelse paa sit Folk og sine Omgivelser.

Da de havde naaet Rejsens Maal, begyndte de at skabe Liv i den døde Ørken, og her gjorde Brigham det samme, som Moses ved Sinai flere Tusinde Aar før, han slog bogstavelig talt paa Klipperne, og ledede Vandet fra Bjergenes Toppe ned i Dalen. Da tog Ørkenen til at blomstre og bære Frugt og give Brød til sultne Munde. Jorden havde været gemt af Herren i Tusinder af Aar, den laa blot og ventede paa Miraklet, paa Manden, som Gud skulde oprejse, og Folket som havde Tro paa denne Mand. Saa enkelt var det altsammen.

Nu blomstrer det overalt i Zions Dale, mægtige Byer er bygget af de Hellige. Det er et flittigt og arbejdsomt Folk, der bor der. Der gror Velsignelser under deres Hænder, og

deres rige Afgøde mætter ikke blot Zions Folk, men rækker sin Hjælp ud over hele Verden og bærer Bud om, at Gud baade vander og dyrker for Folket i Klippebjergene.

Der, hvor Pionertrækkene ridsede sine Spor i Ørkensandet for Hundrede Aar siden, jager nu moderne Lyntog. Distancer, som Pionererne tog lange Maaneder for at overvinde, tager disse Uhyrer paa faa Timer. Sporene efter de vilde Bøfler og Indianerne er der endnu, og sammen med Pionerernes Hjulspor taler de til den nulevende Slægt om Tider, som svandt, og som aldrig kommer tilbage. Atter en Gang har Guds Løfter vist sig at gaa i Opfyldelse.

Ørken gør han til Vanddrag, det tørre Land til Kilder. Dér lader han sultne bo, saa de grunder en By at bo i, tilsaar Marker og planter Vin og høster Afgrødens Frugter. Han velsigner dem, og de bliver mange, og han lader det ikke skorte paa Kvæg.

Davids Salmer 107. Kapittel, Vers 35—38.

Einar Strand.

Uddrag af »Lys over Norge«.

Læg dit Værktøj bort — Du maa ofre fem Dage

Du vil ikke igen faa Lejlighed til at fejre

EN HUNDREDAARSFEST.

Du maa komme til Missionskonferencen fra den 24. Juli til den 27. de to Dage incl.

Din Aand trænger til Rekreation og Fornyelse, og det vil Du høre og opleve under denne Konference, kan ikke erstattes med noget andet.

President Sonne med Hustru og Sekretær vil være til Stede. Derforuden flere af de europæiske Missionspræsidenter med Hustruer.

Danmarks ca. 115 Missionærer vil være samlet, og vi forventer, at der vil møde saa mange Søskende som aldrig før.

Borger denne gode Forsamling ikke for en vidunderlig Aand ved Konferencens Møder saavel som uerstattelige Lærdomme og Kundskaber. Har Du Raad til at undvære alt dette?

Vi har sendt en Indbydelse til Deres Majestæter Kong Frederik den Niende og Dronning Ingrid, men desværre er Deres Majestæter paa dette Tidspukt paa Ferie.

Men det forhindrer os ikke i at være vort Kongepar taknemmelige for den Imødekommenhed vi møder, idet vore Missionærer faar Lov at opholde sig her i Danmark.

Vi venter Jer alle — tag Beslutningen og rejs, og saa *VELKOMMEN TIL KØBENHAVN TIL MISSIONSKONFERENCE.*

Gaa ud i Alverden
Vor Tid — en Missionstid

Gaa ud i Alverden og gør alle Folkeslag til mine Disciple.

Saaledes lød Kristi Befaling til sine Apostle, og naarsomhelst og hvorsomhelst Kristi S A N D E Kirke har eksisteret paa Jorden, har dens Medlemmer været lydige til denne Befaling, de har ikke blot været lydige, men har med et glad Hjerte forladt Hjem, Hustru og Børn for en Tid, for at forkynde Kristi sande Evangelium, det bedste de ejede, til deres Medmennesker.

Saa snart Joseph havde genoprettet Kirken, rejste Spørgsmaalet sig om Missionærarbejde, og allerede i de Helliges Forfølgelsesdage, blev de sendt ud som Missionærer.

I 1830 et halvt Aar efter, at Kirken var blevet organiseret rejste selve Profeten og flere af de gode Hellige paa Mission blandt Indianerne, som var en Levning af de i Mormons Bog omtalte Lamanitter.

Men ikke blot selve Amerika skulde være Genstand for Missionsvirksomhed. I 1837 ankom de første Missionærer til England.

Det var langt fra nogen Sommerferie disse Missionærer kom paa, ogsaa i de fremmede Lande rejste Pøbelen sig Gang paa Gang, og fattige som de var, henvist til Folkets Naade og Barmhjertighed, maatte de mange Gange døje Sult, Sygdom og Forfølgelse.

Paa Kirkens Generalkonference i 1849 blev det bestemt, at Apostel Erastus Snow Nordens Apostel, som han blev kaldt, og Ældste Peter O. Hansen skulde aabne den danske Mission. Ved samme Anledning blev der beskikket Missionærer til England, Sverige og Frankrig.

Lorenzo Snow — Nordens Apostel.

Heller ikke Jøderne var blevet glemt. I December 1842 vendte Orson Hyde tilbage fra en omtrent 2½ Aars Mission, hvor han bl. a. havde opholdt sig i Palæstina.

Især de nordlige Lande viste sig at være modtagelige for Herrens Budskab, og mange tusinde har igennem Kirkens 117 aarige Eksistens forladt deres Fædreland for at drage til Zion.

I Dag har disse vore udvandrede Landsmænd sendt deres Sønner paa Mission til det gamle Land, og det er ikke faa Pedersen, Jensen, Hansen, Ramussen og Sorensen der netop i disse Dage, endnu engang i denne Uddeling, gaar fra Dør til Dør for at bringe det Budskab, at Kristus har gengivet sit Evangelium til Jorden i de sidste Dage.

Men Tiden har forandret sig. Ingen Pøbelhobe lurer uden for de sidste Dages Helliges Mødehuse for at bombardere de Hellige med Sten, naar de gaar fra Møde. Allerhøjest faar Missionærerne Døren smækket i med et Brag, naar de præsenterer sig.

Men til Gengæld er der heller ikke mange, som virkelig gør sig Ulejlighed at undersøge, hvad Jesu Kristi Evangelium er, og det er mange Gange lige saa nedslaaende som Haan, Sult og Forfølgelse. Især for Missionærerne og Medlemmerne som *ved,* at det Budskab som de bringer er den eneste Vej til Fred, Lykke og en Ophøjelse i Gud vor Fa-Faders Rige.

Missionærsystemet:

Mange Mennesker undrer sig over, hvordan Kirken kan faa Raad til at holde et saa mægtig Missionærapparat i Gang. Alene her i Danmark er der lige ved 115 Missionærer, og tilsvarende i andre Lande, afhængende af Landets Størrelse.

»Hvad faar De i Løn for dette Arbejde«, spørger mange. Her følger Kirker ogsaa den oprindelige Kirkes Skik. »*Hvad vi har modtaget for intet, giver vi for intet.*«

Evangeliet er ikke nogen *Salgsvare,* lige saa lidt som det nogensinde har været Frelserens Mening, at det skulde være et *Levebrød.*

Kirkens Ledere kalder sine Medlemmer paa en Mission i ca. 2½ Aar. De faar selv Lov at vælge, hvilket Land de ønsker at gaa til. Rejsen og Opholdet i det fremmede Land betaler Forældre, Søskende og Venner. Eller maaske Vedkommende selv har Midler til at betale sin Mission. Et værdigt Medlem kan udmærket blive kaldt paa 3, ja 4 Missioner à 2½ Aar.

Naar de har fuldtført en værdig Mission, betaler Kirken Rejsen tilbage, det er alt.

Mange Tusinder Mænd og Kvinder har givet flere Aar af sit Liv paa Missioner, og yderst sjældent sker det, at nogen siger Nej til at udføre en Mission. Det betragtes som en Ære og et Privilegium at faa Lov at forkynde Kirkens Lærdomme til Menneskene. De unge, saa vel som de ældre, der tager paa Mission frygter ikke, thi de tror fuldt og fast,, at Herren vil give dem de Ord i Munden, de skulde sige, og de tror ogsaa, at de vil være i Stand til at lære det nye Lands Sprog meget hurtigt.

Det viser sig at være rigtigt. Skriveren af denne Artikel har hørt Missionærer, som har opholdt sig godt en Maaned i Danmark, og som ikke kunde et Ord dansk da de kom, holde en Tale uden Manuskript i ca. 10 Minutter paa udmærket dansk.

Mange Hellige i Danmark og andre Lande føler dyb Taknemlighed mod de Missionærer som bragte dem Evangeliet, og de viser deres Taknemmelighed ved at betale til et Fond,

Mormonmissionær prædiker for en Bondefamilie.

som hjælper til at holde ubemidlede Missionærer paa Mission.

Missionsarbejdet indeholder en dobbelt Hensigt: Først og fremmest at bringe Evangeliet til Menneskeheden. Dernæst at udvikle Kirkens Medlemmer aandeligt. De fleste Missionærer har et Vidnesbyrd om Kirkens Guddommelighed, naar de drager ud paa Mission. Men naar de tager tilbage til Zion, er det i de fleste Tilfælde blevet tidobbelt stærkt.

Thi Mormonismens Lærdomme overstraaler alle andre Samfunds Lærdomme, og hvor vidunderlige de i Virkeligheden er, gaar mange Gange først rigtig op for Medlemmerne, naar de gaar fra Dør til Dør og har Anledning til at sammenligne deres Tro med andres.

HVOR OFTE HAR JEG IKKE VILLET SAMLE EDER, LIGESOM HØNEN SAMLER SINE KYLLINGER, MEN I VILLE IKKE.

Endnu engang vil Herren forsøge at samle sine Børn. Lad ikke hans Kalden være forgæves. Modtag Hans Tjenere og lyt til deres frelsende Budskab, at han ikke paa den yderste Dag skal sige »*GAA BORT, JEG KENDER DIG IKKE*«.

STÆVNET

Er Du endnu ikke meldt til Stævnet, saa tag Pennen og skriv omgaaende til Hovedbestyrelsen, for at vi kan skaffe Dig en Soveplads.

Tror Du ikke, det vil være interessant at høre om Forholdene i Europa i Dag indenfor Kirken. Missionspræsidenterne vil fortælle derom.

Vi lever i de sidste Dage, grib enhver Chance til aandelig Udvikling. Kom og føl, hvad det vil sige, at være blandt ca. 500 Hellige.

Fra Missionsmarken

DAABSHANDLINGER:

AALBORG: Den 3. April 1947 blev følgende døbte: Gert Fristrup Andersen, døbt af Ældste Andreas Fristrup Andersen, Haandspaalæggelse af Ældste Elmer Mørch. Bent Kalf Andersen, døbt af Ældste Andreas Fristrup Andersen, Haandspaalæggelse af Ældste Verner Andersen. Alma Marie Jorgensen, Hjørring, døbt af Missionær N. Nielsen Clark, Haandspaalæggelse af Missionær Nielsen Clark. Sally Johanne Mørch, døbt af Ældste Andreas Fristrup Andersen, Haandspaalæggelse af Ældste Elmer Mørch. Inge Lillian Nielsen, døbt af Missionær Nielsen Clark, Haandspaalæggelse af Ældste Arnold Bukke. Ingeborg A. Nielsen, døbt af Missionær Nielsen Clark, Haandspaalæggelse af Missionær Nielsen Clark. Norma S. M. Nielsen, døbt af Missionær Nielsen Clark, Haandspaalæggelse af Ældste Arnold Bukke. Rigmor C. Wagner, døbt af Missionær Nielsen Clark, Haandspaalæggelse af Ældste Elmer Mørch. Benni Wagner, døbt af Missionær Nielsen Clark, Haandspaalæggelse af Missionær Nielsen Clark. Birtha Wagner, døbt af Missionær Nielsen Clark, Haandspaalæggelse af Ældste Verner Andersen.

AARHUS: Den 20. April 1947 blev Rudolf Nielsen døbt af Missionær Enoch Henriksen, Haandspaalæggelse af Missionspræsident Alma L. Petersen.

ODENSE: Den 20. April 1947 blev Armann Lauritzen døbt af Missionær Edward Pl. Larsen, Haandspaalæggelse af Frede Thomsen. Vi ønsker disse Søskende til Lykke og hjertelig Velkommen.

VELSIGNELSER:

ESBJERG: Den 9. Marts 1947 blev Gunnar C. Christensen og Poula Vandborg Christensens lille Søn, født den 10. Februar 1947 velsignet af Missionær Aksel Andreasen og givet Navnet Ole Vandborg Christensen.

AALBORG: Den 27. April 1947 blev Aage og Inger Gerlachs lille Søn, født den 10. Oktober 1946, velsignet af Ældste Peter Steenberg Hansen og givet Navnet Palle Gerlach.

AARHUS: Den 20. April 1947 blev Svend Aage Jensen og Eva Jensens lille Søn, født den 2. Januar 1947, velsignet af Missionspræsident Alma L. Petersen og givet Navnet Poul Erik Jensen.

ORDINATIONER:

KØBENHAVN: Den 9. Marts blev Bent Hall Mouritsen ordineret til Diakon af Missionspræsident Alma L. Petersen. Den 21. April blev Børge Balle Andersen ordineret til Diakon af Ældste Julius Andersen. Samme Dag blev Roald G. Gregersen ordineret til Diakon af Ældste Rich. Gregersen.

AALBORG: Den 20. April 1947 blev følgende ordineret: Rudolf Jensen Løjborg, til Ældste af Ældste Henry Løjborg. Michael Angelo Giessing til Ældste af Ældste Holger Jørgensen. Arno Bukke til Lærer af Missionspræsident Alma Petersen.

AARHUS: Den 24. Februar 1947 blev Laurids Larsen ordineret til Præst af Højpræst Lars P. Jensen. Den 28. April 1947 blev følgende ordineret: Pauli Frank Volert Nielsen til Lærer af Missionær Enoch Henriksen. Tage Ingvard Davidsen til Lærer af Ældste Frede Thomsen. Henning Andersen til Lærer af Ældste Svend Jensen,

SILKEBORG: Den 23. Marts 1947 blev Frode Holst Sørensen ordineret til Præst af Ældste Svend Jensen, Aarhus. Den 20. April 1947 blev Jens Jørgen Emmer ordineret til Diakon af Ældste Frede Thomsen, Aarhus.

RANDERS: Den 20. April 1947 blev Jens August Petersen ordineret til Ældste af Missionspræsident Alma L. Petersen.

DØDSFALD:

HERNING: Den 29. Marts 1947 afgik Søster Ane Kirstine Pedersen ved Døden. Æret være hendes Minde.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS

Han lever, han lever, og ydmygt her
Vi samles at mindes vor Frelser kær.
Som dine Børn vi søger at lære
at leve vort Liv, dig, Gud, til Ære.

KORLEKTIER

1. Søndag: (Ap. G. 2 : 21) — »Og det skal ske, at enhver, der paakaldte Herrens Navn, skal frelses«.

2. Søndag: (Matt. 7 : 7) — »Beder, saa skal eder gives, søger, saa skulle I finde, banker, saa skal eder oplades«.

3. Søndag: (Joh. Evang. 2 : 16) — »Og han sagde til dem, som solgte Duer: Tager dette bort herfra, gører ikke min Faders Hus til en Købmandsbod«.

4. Søndag: (Jakobs Brev 1 :26) — »Dersom nogen synes, at han dyrker Gud og ikke holder sin Tunge i Tømme, men bedrager sit Hjerte, hans Gudsdyrkelse er forgæves«.

Søndagsskolens Valgsprog:

Fem Minutter før Tiden er Søndagsskolens Punktlighed.

INDHOLD:

Er du rede til at miste alt, du ejer, for Evangeliet? — Vivian Meik gjorde det! 50
Mormonismen — aandelig Hygiejne 51
Hvad er Evangeliet? 54
Data i Kirkens Historie 54
Den lange Rejse 58
Her er Stedet 63
Pioneraand 65
Læg dit Værktøj bort — du maa ofre fem Dage 69
Gaa ud i Verden. Vor Tid — en Missionstid 70
Missionærsystemet 72
Stævnet 74
Fra Missionsmarken 74
Søndagsskolen 76

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
Ansvarshavende Redaktør: Alma L. Petersen, Priorvej 12, København F.

Klostertrykkeriet, København.